

DE STRIJD TEGEN DE ZIEKENBRIEFJES. — Ook collega's LINGMONT, LEYDESDORFF en DHONT plaatsen in de *Nieuwe Meppeler Courant* een „eenige en algemeene kennisgeving”, dat zij geen ziekenbriefjes meer zullen afgeven. „Wie zieken wil laten controleren, stelle een controleur aan”.

Jammer, dat hetzelfde nummer dier courant een advertentie bevat — niet op dit gebied —, die den geneesheer minder verblijdend aandoet. De collega's te Meppel vinden misschien gelegenheid, de bevolking voor de gevaarlijke beteekenis er van te waarschuwen, of, nog beter, de courant te bewegen, die advertentie niet meer op te nemen. Zij luidt: „Voor de vrouw. Alle inlichtingen en raadgevingen verschaft u (onder strenge geheimhouding) het Chemisch Laboratorium „*Excelsior*” Amsterdam”.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

SOCIAAL-GENEESKUNDIGE HERVORMINGEN.

Het oogenblik is meer dan ooit gunstig, om regeering en volksvertegenwoordiging te bewegen tot krachtige medewerking aan de verbetering van de toestanden op maatschappelijk-geneeskundig gebied ten onzent. Op de geneeskundigen rust de plicht, aan de verbetering daarvan den eersten stoot te geven. De sociale geneeskunde biedt den geneeskundigen de gelegenheid, te toonen, dat zij een open oog hebben ook voor geneeskundige belangen, die niet van particularistischen aard zijn. Zij biedt het terrein, waarop allen kunnen samenwerken: fonds- en andere huisartsen, specialisten en geneeskundige ambtenaren.

Iedere schuchterheid en vrees voor politieke inmenging moet ter zijde worden gesteld. De komende tijden zullen ons, geneeskundigen, noodzaken, meer dan tot dusverre mede te werken aan de opbouw van de nationale politiek. Het voeren van partij-politiek kan ons daarbij vreemd blijven. Zoowel als de geneeskunde van het individu ruimte laat voor rechtsche en linksche partijgangers, is zulks met de geneeskunde der massa het geval. Wetenschap en haar toepassing kan een politiek neutraal karakter bewaren. In de naaste toekomst is het van het hoogste belang, onzen invloed te laten gelden op de komende ziektewet. Aan het ministerie van arbeid wordt aan den opzet daarvan druk gewerkt. Ik noodig daarom alle geneeskundigen uit, adhaesie te betuigen met inhoud en strekking van mijn artikel over „Sociaal-geneeskundige hervormingen”, op bldz. 1675 van dit nummer, en verzoek hun als blijk daarvan mij hun naamkaartje te zenden. Het is mijn voornemen, het artikel te doen toekomen aan den minister van arbeid en daarbij te vermelden, wie met inhoud en strekking van het artikel hebben ingestemd.

Amsterdam, 17 November 1918.

J. L. C. WORTMAN,
Frans van Mierisstraat 137.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

I.

Juist de verwisseling van „ziekenfondsgeneesheeren” voor „ziekenfondshuisartsen” in Art. 217 zou de C. O. ook wettelijk tot het tweeslachtige lichaam maken, dat het in de praktijk thans reeds lang is: ik verwijs VAN BRUGGEN slechts naar de toelichting van het hoofdbestuur (1917, II, bldz. 1942), dat uitdrukkelijk vaststelt met het oog op deze voorgenomen verandering: „Het bestuur der centrale organisatie is dus niet geworden *uitsluitend* (ik cursiveer. S.) het bestuur van de organisatie der huisartsen, maar zal bovendien in onze Maatschappij voortgaan met het oprichten van afdeelingenziekenfondsen....” enz.. Men leze overigens slechts art. 217 van de bedoelde wijziging! De C. O. zal vormen een band tusschen de ziekenfondshuisartsen en heeft ten doel de belangen der geneesheeren te behartigen! Non tali auxilio, zeg ik als specialist. Geen C. O., die ziekenfondscommissie in het algemeen belang blijft (haar wettelijke plaats, die haar de vorige week ook nog eens met nadruk door RIBBIUS is toegewezen).

en zich nu *daarnaast* laat op den voorgrond stellen als dienaarssse der huisartsen in het bijzonder!

En nu vraag ik VAN BRUGGEN, of hij zelf niet voelt, hoe die nieuwe regeling hinkt. De vorige week merkte hij op, dat de C. O. *van zelf* geworden is een organisatie van ziekenfondshuisartsen en dat het tweeslachtige door wijziging van art. 217 nu ook *reglementair* opgeheven zal worden. Een week te voren evenwel dient de C. O. het amendement in, dat de keuze van dit lichaam *niet* door de huisartsen, maar door de algemeene vergadering behoort plaats te hebben. Zoodat de specialisten ook nog voor de keuze van de C. O., die „een band vormt tusschen de ziekenfondshuisartsen” mede aansprakelijk zouden zijn! Een politieke slimmigheid? Maar wijzen niet in ieder geval al die oneffenheden — ook bijv. dat de specialisten voor hun eigen vergaderingen opkomen, terwijl de afdeelingkas de toevlucht moet zijn voor de bekostiging van huisartsenvergaderingen — op het rudimentaire van de hervormingspogingen, waardoor de huisartsen en de C. O., met één been nog vastgezogen in het oude stelsel, met het andere den eersten stap doen op den weg der evolutie naar een organisatie, gelijkwaardig aan die der specialisten?

SIKKEL's ziensblik heeft het doel zien lichten. Het is jammer, en vanwege de strubbelingen, en vanwege de kosten en vanwege het tijdverlies, dat de weg daarheen eerst thans te elfder ure wordt ingeslagen en dat men nog halverwege halt zal houden. *Tenzij reeds nu op de algemeene vergadering in beginsel besloten worde: bestuur-huisartsen-organisatie: huisartsen-organisatie: huisartsen-bestuur-specialistenorganisatie: specialisten-organisatie: specialisten. Beide groepen en vertegenwoordigingen op gelijke plaats tegenover hoofdbestuur en Maatschappij. En afdoening van huisartsen- en specialistenvraagstukken (en a fortiori van ziekenfondszaken) buiten de afdelingen.* De rest is bijzaak.

Delft, 17 Nov. 1918.

J. G. SCHNITZLER.

II.

De motie der afdeling 's-Gravenhage (zie *Ned. Tijdschrift voor Geneesk.*, bldz. 1566), het resultaat van een uitvoerige algemeene beschouwing van de voorstellen van het hoofdbestuur en van de C. V., werd in een druk bezochte afdeelingvergadering met zeer groote meerderheid van stemmen aangenomen. En waarom? Omdat aanneming van de voorstellen van het hoofdbestuur niet tot gevolg zou hebben, dat de specialisten, die uit de Maatschappij getreden zijn, daarin zullen terugkeeren, en omdat de voorstellen van de C. V. onaannemelijk zijn voor elk hoofdbestuur, en terecht. Wanneer een groep van leden (specialisten, huisartsen, ambtenaren, officieren van gezondheid, enz.) het recht krijgt, de uitvoering van besluiten van de algemeene vergadering of van het hoofdbestuur te schorsen, wanneer zij meent, dat haar belangen worden geschaad, is het geheel onmogelijk voor een hoofdbestuur te regeeren. Nu is het de ééne, dan de andere groep, die schorsing vraagt. *Vruchtbare arbeid is onmogelijk.* Wie wil onder die bepalingen zitting nemen in het hoofdbestuur! Wat weinig waarde heeft een besluit van een algemeene vergadering, wanneer één groep de uitvoering er van kan schorsen tot een volgende. Wordt een dergelijk schorsingsrecht in het huishoudelijk reglement der Maatschappij opgenomen, dan zal weldra ditzelfde recht komen in de afdeelingreglementen, vooral van die van de groote afdelingen, en de genoemde bezwaren zullen zich dan ook in die afdelingen laten gelden.

Beide pogingen, noch van het hoofdbestuur, noch van de C. V., zullen den vrede brengen. De afdeelingvergadering was er van overtuigd, dat de Maatschappij *niet* zal uiteenvallen, wanneer zij zich alleen bezighoudt met onderwerpen van algemeen geneeskundigen aard, terwijl zij zulks wel vreest, wanneer zij zich ook blijft bemoeien met die belangen, waarbij slechts één groep van leden belang heeft. De bijzondere belangen van huisartsen en van specialisten en ook van andere groepen kunnen alleen het best door de belanghebbenden zelf behartigd worden; zij loopen te zeer uiteen. Het is toch al te dwaas, dat leden der Maatschappij, zooals ambtenaren, gepensionneerden, renteniers, mederedeneeren en medestemmen over voorstellen van maatschappelijken